

валиеро Карта и др. Между италианците, той билъ познатъ съ прѣзимето *D. Dobroviz*. Най-послѣ въ прѣклонна възраст, за да остави коститѣ си въ родното си огнище и при тия на обичния си баща, отъ жаль за когото той се скиталь толкова години по чужбина, прѣплувва Адриатическо море и се озовава въ България (1893 г., значи слѣдъ 47 годишно прѣбиваване въ Италия). Доде билъ по-младъ, рѣдко се рѣшаваль да си дойде въ Сливенъ, защото тогава сме нѣмали ни „национе“, ни „либерта“.¹) Но което е важно, съ завръщането си въ Турция, неговото искусство, цѣнено въ Италия, би рискувало да заглѣхне.

Прѣди да дойде въ Сливенъ, намира се съ съгражданина си *Добровски*, неговъ другарь отъ Атина, не по-малко ецентриченъ скитникъ отъ него. Въ Италия той не се оженилъ, защото не искалъ да се „покатолич“.²) Когато го оставихме въ Сливенъ той бѣше близо 90 годишенъ и пакъ се рѣшаваше съ треперливитѣ си рѣцѣ да поеме палитрата и кистата. Той и до днесъ не може да се примири съ отлетѣлитѣ си години въ Италия, съ хубавитѣ си спомени за *Гарибалди* и *Миничи*, за *Виторио Емануеле*, които „куртулисали Италия отъ разни шваби“.

Часть отъ картинитѣ му сж били купени отъ покойната княгиня Мария Луиза при изложбата въ помѣщението на Народното Събрание въ София. Останалата часть стоятъ разхвърлени изъ стаитѣ на дома му въ Сливенъ.

Дѣдо *Добри* е по-извѣстенъ въ Сливенъ съ името *Димитъръ Г. Д. Пехливаноолу*, подобно на *Селимински*, който въ Сливенъ е познатъ между старитѣ съ името *Х. Юрданъ*, а задъ граница — *Д-ръ Иванъ Селимински*.³)

Втори „загубенъ“ и до скоро непознатъ на новитѣ българи сливенецъ е *Михаилъ Колони*. По-голѣмата часть отъ живота му ни отнася въ политически борби вънъ отъ България.

Михаилъ Х. Костовъ е роденъ на 1817 г., 27-и ноемврий, въ стария дворъ на Ташо-ефенди, въ тѣсната и кжса улица на централния Сливенъ, между градския часовникъ и гимна-

¹) Както споменахме, прѣзъ годинитѣ, когато разпитвахме Дѣдо *Добри* (1902 г.), той говорѣше полу-български, полу-италиански. Даже за думи, които искаше да си припомни на български, питаше по италиански: „к о м е с и к и а м а?“ (Come si chiama = какъ се казва?)

²) Той остава едно отъ многото сливенски ергенчета по на 70-80 години като *Селимински*, *Добровски*, *Д-ръ Мирковичъ* и др.

³) *Добровичъ* умрѣлъ около 18-и май, 1905 г. и завѣщаль картинитѣ си на сливенското читалище „Зора“. Други се намиратъ прѣснати по разни министерства въ София, особно въ това на просвѣщението.